

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmila Ďásková v právní věci žalobce **J. K.**, trvale bytem ....., proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, oddělení ostatních správních činností, se sídlem 587 33 Jihlava, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2012, č.j. ...., sp.zn. ....

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce je povinen uhradit žalovanému náklady soudního řízení – 2.485,-Kč do 30-ti dnů od právní moci rozsudku na účet žalovaného.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ve výroku rozsudku uvedeného bylo dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně – Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy ze dne 19.12.2011, vydané dne 21.12.2011, č.j. ...., kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění účinném do 31.7.2011, neboť porušil ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích v platném znění a toto rozhodnutí žalovaný potvrdil.

Správní orgány obou stupňů vzaly za prokázané, že žalobce dne 9.7.2011 v 8:30 hod na ulici R.H. v Jihlavě jako řidič osobního motorového vozidla značky ....., RZ .... nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Za spáchaný přestupek správní orgán I. stupně uložil žalobci dle ust. § 22 odst. 9 zákona o přestupcích s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích jako sankci pokutu ve výši 2.000,-Kč. Dále byla uložena povinnost žalobci uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,-Kč.

Správní orgány obou stupňů vzaly za prokázané, že hlídka Policie ČR sledovala žalobce z ulice R. H., jedoucího po ulici ....., ... až na ....., kde byl hlídkou následně zastaven. Po celou dobu jízdy za uvedeným vozidlem bylo zřetelně vidět, že bezpečnostní pás stále svisle visí podél sloupků vozidla a bylo zřejmé, že bezpečnostní pás nebyl řidičem použit. Po zastavení obviněný přiznal, že za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. Obviněný se odmítl na místě k věci písemně vyjádřit i podepsat oznámení.

Správní orgán I. stupně zahájil řízení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích dne 1.11.2011 doručením oznámení o zahájení řízení spojeným s předvoláním k nařízenému ústnímu jednání na den 25.11.2011 obviněnému. K ústnímu jednání také předvolal svědky nstržm. J.J. a nstržm. F.T.

Z tohoto jednání se žalobce včas omluvil z vážných zdravotních důvodů, neboť uvedl, že jeho onemocnění s největší pravděpodobností bude závažné s následnou operací a až bude zdrav, ozve se ihned v písemné podobě, aby byla věc vyřešena. Žádal, aby nebylo jednání bez jeho přítomnosti, aby mohl podávat všem účastníkům otázky ke svému případu. Nadále trval, že se žádného přestupku nedopustil. Svoji omluvu doložil kopií výměnného listu – poukazu ze dne 22.11.2011 vystaveného MUDr. V.Z., praktickou lékařkou, kde bylo uvedeno, že se jedná o opakované postupující bolesti páteře, zhoršení stavu a doporučeno za užívání léků jeden týden klid doma v teple jinak při potížích odborné neurologické vyšetření.

Správní orgán I. stupně nařídil další ústní jednání na den 19.12.2011, doručeno bylo předvolání 8.12.2011 s tím, že byly opětovně předvoláni svědci výše uvedení.

19.12.2011 obdržel správní orgán I. stupně podání žalobce, ve kterém je uvedeno, že se omlouvá z nařízeného ústního jednání ze zdravotních důvodů, jedná se pravděpodobně o angínu a dále trval na projednání případu pouze v jeho přítomnosti. Z předložené kopie výměnného listu ze dne 15.12.2011 vystaveného opět MUDr.V.Z., praktickou lékařkou byl doporučen klid doma na lůžku a asi 1 týden až 10 dnů.

Správní orgán I. stupně věc přestupku však projednal a rozhodl v nepřítomnosti žalobce dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a při ústním jednání 19.12.2011 provedl důkazy svědeckými výpověďmi nstržm. J.J. a nstržm. F.T.

Oba svědci vypověděli, že seděli ve služebním vozidle na výjezdu na ulici ..... v ..... a viděli přijíždět vozidlo značky ....., které přijíždělo od ulice .....y, směrem na centrum a jehož řidič nebyl připoután bezpečnostním pásem. Rozhodně uvedli, že tuto skutečnost viděli zřetelně přes čelní sklo přijíždějícího vozidla. Žalobce měl světlou košili a pás viditelně visel podél sloupku. To bylo vidět i v době, kdy projížděl kolem nich na vzdálenost asi 2-3 m. Po jeho projetí za ním se služebním vozidlem vyjeli a jeli bezprostředně za ním a začali zastavovat řidiče pomocí nápisu Stop z jedoucího vozidla. Obviněný zastavil

na .... Po zastavení z vozidla vystoupila spolujezdkyně a odešla do přilehlé budovy. Žalobce nejdříve s přestupkem souhlasil, proto mu byla uložena bloková pokuta a poté, kdy zjistil, že se jedná o bodovaný přestupek tak s přestupkem nesouhlasil. Popřel, že by zapnutý bezpečnostní pás neměl.

Správní orgán I. stupně v daném řízení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích uznal žalobce vinným spácháním přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích a jednal v souladu s ust. § 74 odst. 1 správního řádu, když omluvu žalobce z nařízeného ústního jednání dne 19.12.2011 neakceptoval a vyhodnotil, že žalobce jednal účelově ve snaze vyhnout se projednání oznámeného přestupku. Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu omluvy spadá zcela do diskrečního oprávnění správního orgánu I. stupně. Pojmy „náležitá omluva“ a „důležitý důvod“ jsou tzv. neurčitými pojmy, přičemž není stanovena, a to ani zákonem o přestupcích, jejich zákonná definice a správní orgán I. stupně při jejich hodnocení vycházel ze svého správního uvážení všech relevantních okolností.

Prvou omluvu správní orgán I. stupně akceptoval, z druhé omluvy žalobce tak vyplynulo, že se pravděpodobně u něho jedná o angínu a tedy je nepochybné, že k předpokládané hospitalizaci a operaci nedošlo a žalobce sám správní orgán I. stupně o této okolnosti a svém zdravotním stavu písemně neinformoval tak, jak sám svůj budoucí postup vůči správnímu orgánu I. stupně ve věci předeštl.

Správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že u pana žalobce nevyplynula nutnost klidu doma na lůžku, ale že klid na lůžku doma asi 1 týden až 10 dnů je pouze doporučen, tzn. není dokladováno ani prokázáno, že žalobce by byl nemocen tak závažným způsobem, že by se nemohl zúčastnit nařízeného jednání.

Obsah výměnného listu – poukazu lze vyhodnotit a o nenáležitosti omluvy žalobce lze rozhodnout i bez znalosti konkrétní diagnózy. Omluva žalobce byla osobně doručena správnímu orgánu I. stupně dne 19.12.2011 dopoledne neznámou osobou a vzhledem k tomu, že omluvenka byla vystavena již 15.12.2011 mohl být bezodkladně doručen správnímu orgánu I. stupně dne 16.12.2011, kdy bylo podání žalobce také datováno, a to stejnou formou. Z tohoto pohledu podání žalobce učiněné v den konání ústního jednání nebylo učiněno bezodkladně ve smyslu ust. § 59 správního řádu.

Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně řádně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a žalobce měl v řízení opakovaně možnost navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy včetně navržení důkazů svědeckou výpovědí své spolujezdkyně, což však neučinil, a to ani v odvolání proti napadenému rozhodnutí, když neuvedl informace vedoucí k jejímu ztotožnění. Na základě výše uvedeného pak žalovaný rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobce s tímto rozhodnutím nesouhlasil, podal proti němu včas žalobu ze dne 26.4.2012, kde namítal, že se předmětného přestupku nedopustil, že byl připoután bezpečnostním pásem. V řešení přestupku ve správním řízení trval z toho důvodu, že neměl k policistům, kteří ho zastavili důvěru a i proto na místě uvedl, že trvá na tom, aby tato věc byla projednávána v řádném správním řízení. Ve vysvětlení uvedl, že s ním v autě jela jeho přítelkyně J. P., která byla po celou dobu jízdy přítomna, po zastavení vozidla policisty setrvala na místě několik minut, následně odešla do místa svého bydliště, jelikož bydlela nedaleko. Navrhoval její výslech a správní orgán ji však nevyslechl.

Správní orgán nevyhověl žádosti žalobce, aby jednal v jeho přítomnosti, ačkoliv obě jeho omluvy byly podloženy lékařskou zprávou a ačkoliv se vždy písemně řádně omluvil. Jednáním správního orgánu, kdy jednáním v nepřítomnosti žalobce bylo znemožněno právo žalobce na řádnou obhajobu, které je vyjádřeno v čl. 38 odst. 2 listiny základních práv a svobod a které je dále vyjádřeno v § 73 odst. 2 zákona o přestupcích. Správní orgán postupoval v rozporu s uvedeným ustanovením listiny základních práv a svobod a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, když jednal v nepřítomnosti žalobce, ačkoliv svou nepřítomnost nejenom neodmítl, ale opakovaně se jí dožadoval. V dalším žalobce tvrdí, že žalovaný nepředložil jediný přímý důkaz o tom, že by se skutečně přestupku dopustil (např. fotografii nebo jiný záznam). V jednání správních orgánů spatřuje žalobce porušení zásady přestupkového práva, a sice, že v pochybnostech se má rozhodovat jen ve prospěch obžalovaného. Správní orgán neprokázal, že by se žalobce uvedeného jednání dopustil. Spokojil se pouze s tvrzením svědků – policistů, nevyslechl žalobcem navrhované svědky nejednal tedy nezaujatě a neobjektivně.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 12.7.2012 k jednotlivým žalobním námitkám uvedl, že dle žalovaného není pravda, že by žalobce v rámci podání vysvětlení u správního orgánu I. stupně dne 26.10.2011 konkretizoval osobu spolujezdce. Rovněž není pravda, že by žalobce při podání vysvětlení nebo v průběhu řízení navrhoval provedení výslechu spolujezdkyně. Z provedených důkazů svědeckými výpověďmi policistů vyplývá potvrzení skutečnost, že ve vozidle byla přítomna jedna osoba, která vystoupila po zastavení vozidla a odešla do přilehlé budovy. Policisté tedy nezaznamenali přítomnost dalších osob na místě kontroly, což je v rozporu s tvrzením žalobce, že události byly přítomny další dvě osoby.

Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, když věc projednal v nepřítomnosti obviněného dne 19.12.2011 a ve věci rozhodl. K této námitce žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Dále uvedl, že skutečnost, že řidič není připoután bezpečnostním pásem, je objektivně vnímatelná lidským zrakem. Ke zjištění tohoto protiprávního jednání není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení. Výpověď obou svědků jsou konzistentní, tvoří celý logický řetězec bez jakýchkoli rozporů. Žalovaný trvá na tom, že provedené dokazování výpověďmi svědků je průkazné, jednotlivé důkazy jsou zcela věrohodné a na základě takto provedeného

dokazování bylo spáchání přestupku žalobci spolehlivě bez jakýchkoli pochybností prokázáno.

Soud přezkoumal v rámci žalobních bodů napadené rozhodnutí podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) a dle ust. § 75 odst. 1 a 2 výše uvedeného zákona.

Ve věci bylo nařízeno jednání, kterého se žalobce zúčastnil a po provedení důkazů správním spisem žalovaného, jehož součástí je i spis Policie ČR č.j. .... a včetně obou rozhodnutí tj. rozhodnutí správního orgánu I. stupně i správního orgánu II. stupně.

Žalobce uvedl, že když podával ve věci vysvětlení, tak žádné svědky neuváděl, protože nebyl z žádného přestupku obviněn. To chtěl vysvětlit až ve správním řízení až po vznesení obvinění. Připustil, že byl vyzván k zaplacení blokové pokuty a po dotazu, zda se toto jeho jednání bude hodnotit blokově, tak odmítl blokovou pokutu zaplatit na místě a chtěl, aby věc byla projednána ve správním řízení. V žádném případě se žádného přestupku nedopustil. Jeho spolujezdkyně místo kontroly ihned neopustila ale asi po 5 minutách v ruce držela doklady ale když chtěla k věci něco říct, tak jedním z policistů ji bylo řečeno, že s ní nejedná, tak ona odešla. Druhý policista s žalobcem nehovořil, pořád seděl v autě. Žalobce se domnívá, že s ním jednal policista T. S tímto policistou měl konflikt zhruba před půl rokem a tehdy si poznamenal jeho doklady, aby věděl o koho jde. Konflikt spočíval v tom, že tento policista nejednal slušně se starším člověkem, který se z jeho výtek celý rozklepal. Také úředník, který projednával přestupek, pan Z., je bývalý policista a také tak s ním jednal a evidentně stranil policistům, kteří svědčili ve věci. Že je bývalý policista se dozvěděl později.

Jinak chtěl navrhnout i ostatní svědky, kteří měli dosvědčit, že se do přestupku nedopustil, neboť při jízdě používal pás a za jízdy ho měl a měla ho i jeho spolujezdkyně.

Jinak setrval na svých žalobních námitkách uvedených v žalobě a jednání na magistrátu se zúčastnit nemohl, neboť měla angínu. Navrhl, aby byli vyslechnuti svědkové J.H., J. S. aj. P.

Soud si ve věci vyžádal od ošetřující lékařky MUDr. V. Z. praktické lékařky Jihlava, 5. května 4, u které žalovaný byl se svými zdravotními problémy, vyjádření aby uvedla, zda na základě jí vystavené omluvenky dne 15.12.2011 se jednalo o onemocnění žalobce, které vyžadovalo klid na lůžku a které znemožňovalo žalobci, aby se dne 19.12.2011 dostavil k projednání dopravního přestupku, či bylo takového stupně, že se jednání zúčastnit osobně mohl.

Z podání této lékařky ze dne 4.10.2012 bylo zjištěno, že žalobce – pacient byl v její ordinaci 15.12.2011 vyšetřen s diagnózou angína, bylo předepsáno antibiotikum, pacient byl poučen o terapii, vystavena omluvenka pro doporučený klid na lůžku 1 týden až 10 dní. Jednalo se o běžnou léčbu angíny bez komplikací a pacient byl lékařem pozván ke kontrole odběru krve po dobrání antibiotik. Na kontrolu se nedostavil. U dalšího jednání byl proveden důkaz tímto sdělením ošetřující lékařky, kdy žalobce uvedl, že se závěrem lékařky, že se z důvodu angíny mohl zúčastnit jednání správního orgánu nařízené na 19.12.2011 nesouhlasil, neboť se jednalo o zimní období a on nemůže roznášet nemoc a sám si přihoršit. Pracovní neschopenku vystavenou neměl, protože si neplatí nemocenské pojištění. Antibiotikum si bral poprvé ve čtvrtek večer a v pondělí nemohl být zdrav.

Zástupce žalovaného k přednesenému uvedl, že žalobce se právě tímto svým jednáním připravil o možnost toto vše namítat u jednání správního orgánu a odvolací správní orgán může vycházet pouze ze správního spisu a tam uvedených skutečností, jinak se odvolal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalobce setrval na své žalobě s tím, aby ve věci byli vyslechnuti navržení svědci.

Závěrem žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno z důvodu, které uvedl v žalobě a na nákladech řízení požadoval úhradu 30 tisíc korun, což v této souvislosti vynaložil. Zástupce žalovaného závěrem navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě a vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, na nákladech požaduje úhradu jízdného, a to 2x z Jihlavy do Brna a zpět, které vyčíslil na částku 2.485,-Kč a které doložil technickým osvědčením o registraci vozidla a podrobným výpočtem spotřeby, které je založeno ve spise.

O přezkoumání všech podkladů nacházejících se v soudním spise i ve správním spise žalovaného dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že při podání vysvětlení žalobce dne 26.10.2011 uváděl, že dle jeho názoru měla policie legitimovat spolujezdce, aby měla případného svědka k celé události. Žalobce však po daném vysvětlení osobu spolujezdkyně nikterak neidentifikoval, toto učinil až v podané žalobě. V rozporu s tvrzením žalobce, že jeho spolujezdkyně byla přítomna na místě několik minut po zastavení vozidla, oba vyslechnutí svědci při ústním projednání přestupku uvedli, že po zastavení vozidla vystoupila spolujezdkyně a odešla do přilehlé budovy. V okamžiku kontroly spolujezdkyně tak nebyla na místě kontroly přítomna a z tohoto důvodu nemohla být hlídkou ztotožněna. Ačkoliv měl žalobce možnost se k otázce ztotožnění spolujezdkyně jako svědka vyjádřit již na místě v oznámení o přestupku, svého práva nevyužil, když do oznámení o přestupku nic neuvedl a odmítl jej podepsat. Ohledně námítky žalobce, že nebyl proveden důkaz svědeckou výpovědí spolujezdkyně soud uvádí, že ze správního spisu nevyplývá, že by důkaz svědeckou

výpovědí byl ze strany žalobce v průběhu správního řízení navrhován, v postupu správního orgánu tak nelze spatřovat nezákonnost.

Pokud žalobce navrhuje výslech dalších dvou svědků, kteří byli údajně přítomni dané události, soud uvádí, že přítomnost dalších osob kromě žalobce a jeho spolujezdkyně nemá oporu ve spisovém materiálu. Nad to ze správního spisu je zřejmé, že spáchání přestupku bylo prokázáno provedeným dokazováním správními orgány bez důvodných pochybností, soud tak spatřuje výslechy dalších osob jako nadbytečné. Konečně je třeba přihlídnout k faktu, že na rozdíl od výsledku policistů, kteří vykonávají svou služební povinnost a nemají na výsledku věci žádný zájem, žalobcem navrhovaní svědci jsou dle jeho sdělení osobami, které žalobce znají, lze mít tedy důvodné pochybnosti o jejich objektivitě.

Dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích – o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Dle rozsudku NSS ze dne 12.3.2009, č.j. 7As 9/2009 – 66 „zákon o přestupcích koncipuje řízení o přestupku v I. stupni jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku. Ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je tedy sledována a také garantována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevinu, jakož i právo na spravedlivý proces. Vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání v přestupkovém řízení a vzhledem k závažnosti následků nedostavení se k tomuto jednání, musí proto být předvolání učiněno v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti, zda obviněný z přestupku byl řádně předvolán. Stejný klíčový význam má ovšem i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku, kterými jsou odmítnutí tohoto obviněného dostavit se k projednání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jelikož v oblasti správního trestání platí princip presumpce nevinu a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného, je potom třeba každou pochybnost v uvedených směrech vykládat ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svou obhajobu, a o tom, zda se odmítl dostavit k projednávání věci, nebo zda se dostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí“.

Obviněný má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, „základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích, leda že by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pokud by se tedy ústní jednání konalo v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž by byly splněny zákonné podmínky ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, došlo by

k porušení základního práva tohoto obviněného podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod“.

Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce jako obviněný z přestupku převzal dne 8.12.2011 předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 19.12.2011, jež obsahovalo všechny náležitosti dle ust. § 59 správního řádu včetně poučení o tom, jaké jsou právní následky v případě, že se obviněný z přestupku k jednání nedostaví. Žalobce ostatně ani v tomto směru nevzněl žádné námitky. Dne 19.12.2011 v dopoledních hodinách byla doručena správnímu orgánu I. stupně omluvenka z ústního jednání ze zdravotních důvodů, ve které žalobce uvedl, že se jedná pravděpodobně o angínu, přičemž k omluvence doložil kopii „výměnného listu – poukazu“ praktického lékaře bez uvedené diagnózy s tím, že byl pacientovi doporučen klid doma na lůžku asi 1 týden až 10 dnů. Správní orgán však omluvu žalobce neakceptoval a provedl jednání v nepřítomnosti obviněného.

Soud dospěl k závěru, že žalobce byl k ústnímu jednání nařízenému na den 19.12.2011 řádně předvolán a zbývá posoudit otázku, zda byly splněny požadavky ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích pro projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce, tzn. zda se žalobce nedostavil k jednání bez náležité omluvy nebo náležitého důvodu.

Podle rozsudku NSS ze dne 14.6.2012, č.j. 1As 55/2012 – 32 „zákon nestanoví přesné ustanovení toho, jak by měla náležitá omluva vypadat. Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ust. § 74 zákona o přestupcích (srov. rozsudek NSS ze dne 30.5.2008, č.j. 2As 16/2008 – 41). Je zřejmé, že vzhledem ke smyslu zákona se za náležitou omluvu bude považovat taková, která skutečně znemožňuje účastnit se nařízeného správního řízení. Za takový případ se dá považovat hospitalizace nebo jiné důvody skutečně a prokazatelně zamezující pohybu“. V projednávaném případě s odkazem na vyjádření ošetřující lékařky tento případ nenastal.

Dle rozsudku NSS ze dne 12.3.2009, č.j. 7As 9/2009 – 66 „hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, respektuje důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení“.

Soud ze spisového materiálu dovodil, že žalobce byl již dříve současně s oznámením o zahájení správního řízení předvolán k ústnímu jednání na den 25.11.2011. Z tohoto jednání se žalobce omluvil dopisem ze dne 23.11.2011 ze zdravotních důvodů, kde uvedl, že jeho zdravotní stav vypadá na hospitalizaci v nemocnici a následnou operaci. Jako doklad přiložil kopii výměnného listu – poukazu praktického lékaře s uvedením subjektivních potíží (opakovaně postupující bolesti páteře, nyní zhoršení), objektivního nálezu (vyšetření, doporučený léky, 1 týden klid doma v teple, při potížích odborné neurologické vyšetření), bez uvedení diagnózy. Správní orgán I. stupně první omluvu z ústního jednání akceptoval a nařídil

nový termín ústního jednání na den 19.12.2011. Ve svém rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že první omluva z ústního jednání byla akceptována na základě dopisu s příloženým potvrzením od lékaře a také z důvodu, že se jednalo o první omluvu za nařízeného jednání. Správní orgán v tomto rozhodnutí také řádně zdůvodnil, proč druhá omluva žalobce již akceptována nebyla a jednání bylo provedeno v nepřítomnosti žalobce.

Posouzení náležitosti omluvy spadá do diskrečního oprávnění správního orgánu, pojmy náležitá omluva a důležitý důvod jsou pojmy neurčité, při jejichž hodnocení vychází správní orgán ze všech relevantních skutečností. Vzhledem k účelu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích je třeba za náležitou omluvu považovat omluvu z důvodu, který skutečně brání obviněnému se zúčastnit jednání. Z žalobcem předloženého potvrzení od praktického lékaře nevyplývá, jaké konkrétní zdravotní komplikace žalobce bránili v účasti na jednání. Ačkoli se žalobce v průvodním dopise zmiňuje o pravděpodobné angíně, v potvrzení nejsou zachyceny žádné subjektivní potíže žalobce ani žádná diagnóza. Rovněž z něj nelze dovodit nutnost klid na lůžku, ale pouhé jeho doporučení. Soud uzavírá, že samotné sdělení lékaře doporučující klid doma na lůžku bez návaznosti na konkrétní diagnózu nemůže obstát jako náležitá omluva z nařízeného jednání ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Jiná situace by byla, kdyby žalobce doložil potvrzení prokazující konkrétní zdravotní potíže, jež by žalobci skutečně bránily v osobní účasti na nařízeném ústním jednání. To ostatně bylo také potvrzeno doplněním důkazu provedeným soudem, který byl zhodnocen výše.

Soud se tedy ztotožňuje s názorem žalovaného, že správní orgán I. stupně jednal ve věci přestupku v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, když omluvu žalobce z nařízeného ústního jednání neakceptoval jako náležitou a přestupek byl projednán v nepřítomnosti žalobce. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že námitka žalobce není důvodná.

Soud konstatuje, že dle § 3 správního řádu je třeba ve správním řízení postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Ve správním řízení platí tzv. zásada vyšetřovací, kdy podle § 50 odst. 2 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán.

Z judikatury NSS (rozsudek ze dne 3.5.2007, č.j. 8As 10/2006 – 48) vyplývá, že provádění důkazů v přestupkovém řízení je úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazních prostředků. Pokud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený logický provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazu ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, nad vší rozumnou

pochybnost stavět najisto, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižení a současně vylučovat možnost jiného závěru.

Soud dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s ust. § 3 správního řádu. Ze správního spisu je zřejmé, že výpovědi obou svědků jsou konzistentní, tvoří ucelený logický řetězec bez náznaku rozporu a soud tak souhlasí se závěrem žalovaného, že na základě provedeného dokazování výpověďmi svědků bylo spáchání přestupku žalobci spolehlivě prokázáno. Nejvyšší správní soud se několikrát zabýval otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka (např. rozsudek ze dne 27.9.2007, č.j. 4As 19/2007 – 114). V tomto rozsudku konstatoval, že „k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi NSS dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od žalobce neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“.

Vznesenou námitku žalobce, že s jedním zasahujícím policistou měl před časem konflikt, soud neuznal jako důvodnou, neboť ze správního spisu nebylo zjištěno, že by se zasahující policisté vůči žalobci chovali neadekvátně (žalobce ani neuvedl nějaké závažné chování), aby toto jednání mohlo být pokládáno za podjatost. Ohledně přestupku žalobce se oba vyjádřili pouze věcně, oba shodně a soud neshledal, že by jejich jednáním byl žalobce poškozen.

Výše uvedené závěry NSS lze přiměřeně aplikovat i na posuzovaný případ, neboť i zde soud neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků – policistů.

Dle rozsudku NSS ze dne 21.9.2011, č.j. 2As 52/2011 – 47 „skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že žalobce viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení“. Zde citovaný rozsudek je opět možné použít i na projednávanou věc, když skutečnost, že řidič není za jízdy připoután bezpečnostním pásem, je objektivně vnímatelná lidským zrakem a je tedy možné vycházet pouze z výpovědi svědků jako věrohodných důkazů, aniž by byly provedeny důkazy další. Pokud jde o žalobcem navrhaný výslech svědků, soud znovu opakuje, že tyto důkazy nebyly v průběhu správního řízení nikdy navrženy a nelze tedy klást k tíži žalovaného, že tyto důkazy nebyly provedeny a že žalovaný jednal neobjektivně. Soud ani v tomto případě žádnou žalobní námitku neuznal.

Z rozhodnutí žalovaného i ze správního spisu je zřejmé, že žalovaný při svém rozhodnutí vycházel z dostatečného množství důkazního materiálu, přičemž skutkový stav shledal za řádně zjištěný, výrok rozhodnutí byl v řízení v I. i II. stupni relativně podrobně odůvodněn. K námitce žalobce, že se přestupku nedopustil, soud posoudil jako nepravdivou a účelovou, neboť ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce byl připraven blokovou pokutu zaplatit na místě a teprve poté, když zjistil, že by se tento přestupek projevil v bodovém hodnocení, trval na řešení přestupku ve správním řízení.

Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán I. stupně postupoval správně, jeho jednání nebylo v rozporu s platnými právními předpisy v projednávané věci, neshledal pochybení správních orgánů, proto žalobu žalobce zamítl jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náklady řízení soud nepřiznal. Úspěšný žalovaný požadoval úhradu nákladů řízení spočívající v cestovním z Jihlavy do Brna a zpět k soudnímu jednání tj. 2x 200 km při průměrné spotřebě benzínu Natural 95 u vozidla Škoda Superb, registrační značky 3J8 8444 a při vyhláskové ceně paliva celkem 2.485,-Kč. Předložil v příloze kopii technického průkazu vozidla a výpočet uvedené částky. Soud proto závázal neúspěšného žalobce, aby žalovanému tyto náklady řízení uhradil do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. listopadu 2012

JUDr. Jarmila Ďásková, v. r.
samosoudkyně